de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

DERDE JAARGANG
No 8 - 22 FEBRUARI 1952

Alleen voor abonné's van PANORAMA 5 ct.

GOAL
GOAL
GOAL
GOAL

HET IJSAVONTUUR

Koning Winter regeerde in het kabouterland. De sloten waren dichtgevroren en over het gehele land lag een dik sneeuwtapijt.

In het huisje, waarin Ukko en Bimbi woonden, was het nu erg gezellig. Oom Roodmuts was op visite gekomen. Die kon altijd zulke mooie verhalen doen uit de mensenwereld, waar hij heel vroeger eens was geweest.

Heerlijk warm was het in de kamer waar ze zaten. Het kacheltje snorde gezellig en had rode wangen van plezier.

Het was maar gelukkig, dat vader genoeg houtblokken had gehakt, want het was nu geen weer om het bos in te gaan.

„Als de sloten dichtgevroren zijn," zo vertelde oom Roodmuts, „gaan de mensen feestvieren.

Er staan dan tenten op het ijs, waar ze chocolademelk en koek verkopen, en onder hun voeten doen ze lange ijzers; die noemen ze schaatsen en daarop rijden ze dan heel ver weg. En soms is er ook muziek op het ijs en zijn er draaimolens."

De jongens zaten met rode oren en schitterende ogen te luisteren. Dat zouden ze ook weleens willen meemaken. Muziek op het ijs. Wat zou dat mooi klinken.

„Kom," zei oom, „ik moet weer eens gaan. Het is al helemaal donker en met dit dikke pak sneeuw loop je niet zo makkelijk."

Moeder keek eens op de klok. „We gaan vlug de avondpap eten en dan moeten de jongens naar bed," zei ze.

Een uurtje later lagen Ukko en Bimbi in hun warme kabouterbedjes.

Maar ze konden niet slapen. Steeds dachten ze maar aan het verhaal van oom Roodmuts.

„Slaap je al?" fluisterde Ukko opeens.

„Neen," hoorde hij z'n broertje zeggen, „ik lig te denken aan zo'n ijsfeest."

En even later vertelde Ukko, wat hij van plan was. „We gaan morgen een slee maken en dan gaan we eens naar de mensen toe." Dat spraken ze af en sliepen weldra in.

De volgende morgen waren ze al heel vroeg wakker. Moeder knorde eerst wel wat, omdat ze al zo vroeg uit hun bed waren, maar toen ze vertelden, dat ze een slee wilden maken, vond moeder het goed. Ze vertelden niet, wat ze met die slee van plan waren, want ze begrepen wel, dat er dan niets van hun tocht zou komen.

Weldra zaten ze in de schuur. Bimbi zaagde de planken en Ukko spijkerde ze aan elkaar.

Het waren handige jongens, die altijd goed opletten, als hun vader iets timmerde, en daardoor duurde het niet lang of er stond een mooie slee voor het schuurtje. Van moeder kregen ze een stuk touw en een deken om op te zitten en na beloofd te hebben voorzichtig te zullen zijn, gingen ze op weg.

Ukko moest als eerste trekken. Bimbi zat op de slee en riep: „Vooruit! Opschieten, anders is de muziek al weg."

Maar Ukko was maar een klein kaboutertje en hij was al spoedig moe. Toen moest Bimbi trekken. Zo kwamen ze bij een brede sloot, die langs het bos lag. Hij was helemaal dichtgevroren.

„Weet je wat we moesten doen?" vroeg Ukko. „We moeten nu steeds trekken. Daar worden we erg moe van en het gaat niet eens vlug. We zullen een stok op de slee maken, als een mast, en dan daar de deken aanbinden met ons touw. Misschien duwt de wind ons dan wel vooruit."

Dat vond zijn broertje een prachtig plan en ze begonnen direct te

VAN UKKO EN BIMBI

zoeken naar een geschikte tak, die als mast kon dienen. Na een poosje hadden ze alles klaar. Het begon gelukkig wat te waaien en toen het zeil vastgemaakt was, sprongen ze op de slee. Eerst bleef die staan, maar toen de jongens er even achter hadden geduwd, gleed hij steeds sneller over het ijs. „Hoera," riepen ze, „nu gaan we naar het ijsfeest van de mensen."

Soms gleed de slee naar de kant en botste tegen het riet, maar toen de jongens merkten, dat ze met hun voeten konden sturen, ging het fijn. En zo gleden ze steeds verder.

Maar van het feest zagen ze nog niets. Wel kregen ze honger en zagen, dat de zon al weer onder wilde gaan.

„We moeten terug. Het wordt donker," zei Bimbi, die de oudste was. Ukko vond het wel jammer, dat ze nu het feest niet hadden meegemaakt, maar ook hij had honger en kreeg het koud. Ze lieten de slee stoppen en draaiden hem om. Maar de wind blies nog steeds in dezelfde richting, dus aan hun zeiltje hadden ze niets. Ze moesten gaan lopen. Maar dat viel niet mee. Over het land konden ze niet. De sneeuw kwam daar wel tot hun knieën en het ijs was zo glad, dat ze maar langzaam vooruit kwamen. Steeds verder zakte de zon en ze waren nog lang niet thuis. Heel stil waren ze nu geworden, die twee kabouterjongens. En ze kregen wel een beetje spijt, dat ze niet wat dichter bij huis waren gebleven.

„Waar moet dat naar toe?" hoorden ze opeens boven zich vragen. Verschrikt keken ze op. Gelukkig, het was meneer Kraai, die twee bomen van hen af woonde. Hij kwam even bij hen zitten. Oei, wat was hij groot, als hij zo dicht bij je stond.

„We waren op weg naar de mensen: die vieren feest. Maar het wordt nu zo donker en we hebben honger," vertelden ze.

„En weet je moeder daarvan?" kraste de kraai en hij keek boos over zijn bril naar hen.

„N . . . . n . . . . nee . . . . neen, meneer," hakkelden ze.

„'t Is me wat moois," bromde meneer Kraai. „De mensen wonen nog een heel eind weg. Ik ben er vandaag geweest. Er is in 't bos niets meer voor me te eten en daarom vlieg ik daar naar toe. Maar hoe moeten jullie thuis komen? Over een kwartier is het donker en ik ben bang, dat het weer gaat sneeuwen ook. Het is voor jullie nog wel twee uur lopen."

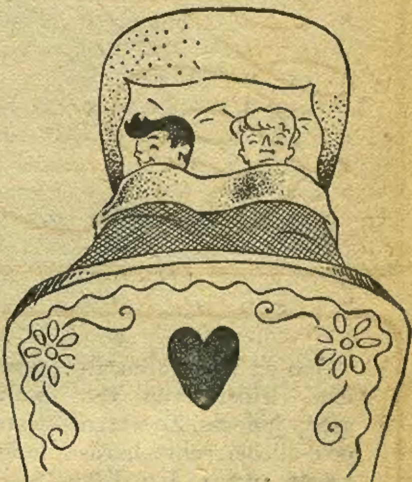
Heel stil keken de jongens voor zich uit. Daar hadden ze niet aan gedacht. Wat zou moeder wel zeggen?

„Weet je wat?" zei de kraai nu, „stoppen jullie de slee maar onder het riet, dan zal ik proberen of ik jullie kan dragen. Je vader helpt mij weleens met houthakken voor mijn nest, dus wil ik ook wel wat voor jullie doen. Maar verdiend hebben jullie het niet."

Vlug deden de jongens, wat de vogel hun had gezegd, en klommen op zijn rug. De deken over hun hoofd, en daar ging het de lucht in. Eerst waren ze wel een beetje bang. Alles werd nu zo klein onder hen. Maar gelukkig zagen ze al spoedig hun huisje beneden zich. Wat klein was het nu! Er kringelde rook uit de schoorsteen en Ukko, die een echte snoeper was, zei, dat hij kon ruiken, dat ze spekpannekoeken zouden eten.

Voorzichtig zette de kraai de kabouters op de grond. Moeder keek wel een beetje verbaasd, toen ze haar kinderen zo uit de lucht zag komen. Meneer Kraai vertelde van hun avontuur en vloog na hartelijk bedankt te zijn naar zijn nest.

In de kamer brandde de kachel heerlijk. En de jongens, die door hun luchtreis wel wat koud waren geworden, kropen er lekker dicht bij.

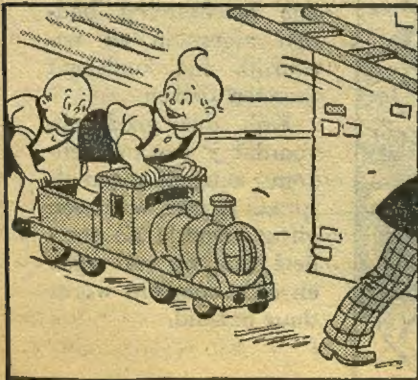

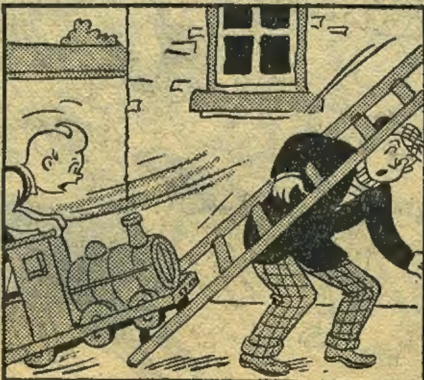
Vader, die het hele verhaal kreeg te horen, beloofde de volgende dag de slee te zullen halen.

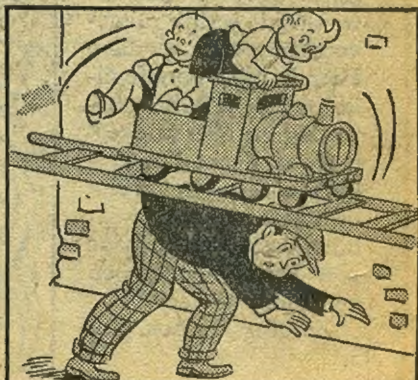
„Maar geen reizen naar de mensen meer maken, hoor!" zei hij streng.

Dat beloofden de jongens en ze droomden die nacht nog van hun sneeuwavontuur. J. B.

UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Die stoute Peter

„Ik brei voor popje Nelletje
Een snoezig wollen stelletje!
Ik ben benieuwd hoe dat haar staat!
't Is, geloof ik, wel de juiste maat."
Het poppenmaatje breide voort.
Ze had waarschijnlijk niet gehoord,
Dat Peter-poes, de zwarte kat,
Onder haar stoel te draaien zat.
Want Peter loerde op de wol!
Wat vond hij dat een fijne bol!
Hij slingerde wat met zijn staart
En sprong er met een reuzenvaart
Op af, er mee de kamer door!
O, o, dat was verschrik'lijk, hoor!
Het hele kluwen door elkaar,
En Peter aan het springen maar!
Het poppenmoedertje riep kwaad
Naar Peter, wist zich haast geen raad.
Gelukkig kwam toen broertje Jan,
Die maakte gauw een eind er an.
Hij pakte Peter bij z'n vel
En zei: „Zeg, deugniet, mag dat wel?
Vooruit, ga jij de gang maar op."
Dat was voor Peter wel een strop.
Maar zusje, die zo was gestoord,
Kon nu weer met haar breiwerk voort,
Hoewel ze zuchtte: „O, wat naar,
Die kleertjes komen vast nooit klaar!"

Mevr. R.-M.

LEERRIJKE LESSEN

Jan en Piet waren allebei leiders van een groep jongens. Ze waren ook allebei echte hardlopers, maar Jan kon toch iets sneller spurten dan Piet. Jan droeg een bril met dikke glazen en Piet besloot op zekere dag daar dankbaar gebruik van te maken.

Eens, toen de meester jarig was, werden er wedstrijden uitgeschreven in het hardlopen. Piet ging naar Jan en zei:

„Luister eens, Jan, we zullen allebei een garantie geven, dat de wedstrijd eerlijk uitgevochten zal worden. Hier is mijn portefeuille, geef jij je bril in bewaring en alles is oké."

Goed, dacht Jan, eerlijk is eerlijk. Hij gaf zijn bril. Met het gevolg, dat hij bij het lopen de baan niet kon houden en zijn ploeg verloor.

Zo ging het ook eens tussen de schapen en de wolven, die in oorlog waren met elkaar. Zolang de schapen steun hadden van de herdershonden, hadden de wolven niets in te brengen, maar toen stuurden de wolven afgezanten naar de schapen.

DE WOLVEN EN DE SCHAPEN

„Zolang de besprekingen voor de wapenstilstand duren," zeiden de wolven, „moeten we gijzelaars hebben. Jullie geven ons de honden en wij geven onze welpen. Eerlijk is eerlijk."

Dat vonden de schapen best. Maar tijdens de onderhandelingen begonnen de wolvenwelpen plots te gillen.

„Verraad," riepen de wolven.

En ze wierpen zich op de schapen, die hun veilige bescherming hadden afgestaan en natuurlijk het onderspit moesten delven.

Kijk dus goed uit, voordat je een overeenkomst aangaat of een afspraak maakt, want een giftig angeltje zit soms heel venijnig verborgen en elke domheid wordt duur betaald.

ONZE WONDERE WERELD

UIT HET LEVEN DER BIJEN

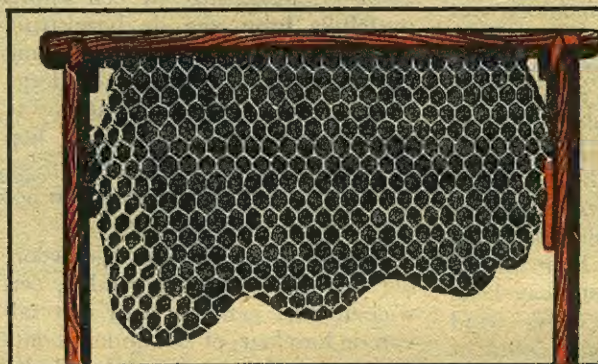
WIE EEN BIJ AANDACHTIG GADESLAAT, ZAL HET DE MOEITE WAARD VINDEN HET LEVEN DER BIJEN NADER TE LEREN KENNEN.

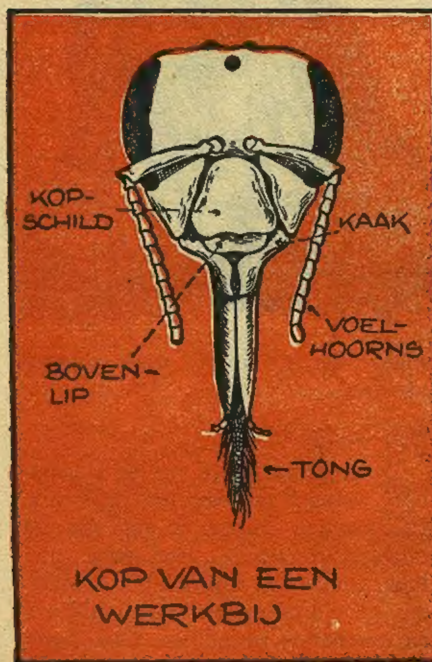
EEN STUK VAN EEN HONINGRAAT MET IN HET MIDDEN DE GROTE KONINGINNECEL

WERKBIJ IN VOLWASSEN STAAT TUSSEN DE ACHTERLIJFSRINGEN STEEKT DE WAS NAAR BUITEN.

DE WERKBIJEN, DIE DE CELLEN BOUWEN, BEGINNEN BOVENAAN EN WERKEN NAAR BENEDEN TOE.

KOP VAN EEN WERKBIJ

ACHTERPOTEN VAN DE HONINGBIJ. DE VELE BORSTELS NEMEN HET STUIFMEEL VAN DE BLOEMEN OP.

WERKBIJ MET STUIFMEEL IN HAAR "KORFJES" DEZE KORFJES ZIJN HOLTEN IN DE SCHENEN DER ACHTERPOTEN DE BIJ IS BEZIG DIE KORFJES TE VULLEN.

WERKBIJ MET STUIFMEEL IN HAAR KORFJES.

de Hazelaar

DE WICHELROEDE VAN DE GERMANEN

Zodra in de eerste maanden van het jaar het weer iets zachter begint te worden, raakt de hazelnotenstruik of hazelaar in bloei. Op beschutte plaatsen bloeide deze struik wel eens met Kerstmis.

Alle takken van de hazelaar zijn dan nog kaal, maar des te mooier komen dan de goudgele katjes uit tegen het nog donkere hout. Straks stuift uit deze katjes het zwavelgele stuifmeel. Dat moet door de wind naar de stamperbloempjes gebracht worden. Dit zijn kleine rode knopjes, waaruit enkele purperen draadjes, de stempels, te voorschijn komen. Juist omdat het blad nog ontbreekt, kan de wind zijn taak hier goed vervullen. Dat is overigens met veel bomen en struiken, die in het vroege voorjaar bloeien, het geval. We denken aan eik, beuk en berk.

De wichelroede.

De mensen hebben altijd veel gehouden van de hazelaar. Als in de Germaanse tijden de winter zijn kracht begon te verliezen en de hazelaar in bloei geraakte, waren de Germanen blij, omdat de godin Freya nu spoedig de gehele aarde vol bloemen zou brengen. De hazelaar werd zo voor deze mensen het symbool van een nieuw leven.

Daarom was het ook, dat men de overledenen dikwijls een tak van de hazelaar meegaf in het graf. Ook gaf men de doden wel enkele hazelnoten in de hand vóór het begraven.

In Duitsland heeft men deze vruchten in de handen van geraamten teruggevonden.

Ook het gouden stuifmeel bracht hun fantasie aan het werk. Het was goudstof, afkomstig uit een onuitputtelijke bron, die de hazelstruik had gevonden. Met een vorkvormig takje van de hazelaar waren allerlei onderaards verborgen schatten op te sporen, wanneer men er mee liep op heldere maanavonden.

Hier zijn wij aan de bron van het lopen met de wichelroede.

Inderdaad kan men tegenwoordig met een vorkvormig takje, een wichelroede, gemaakt van een tak van de hazelaar, of een andere houtsoort of zelfs van metaal, allerlei verborgen zaken aanwijzen.

De ene wichelroedeloper zegt, dat er zich een of andere bijzonderheid bevindt onder de grond, de ander zegt heel precies, dat het een waterader, een ertssoort, steenkool of olie is.

Wichelroedelopers houden het vorkje stevig in hun handen vast en boven de plek van het verborgene gekomen, begint het sterk te draaien.

Men kan dit alles ook tegenwoordig nog niet goed verklaren, maar een feit is het, dat de wichelroedelopers heel dikwijls kostbare aanwijzingen geven.

Sommige beoefenaars van dit werk kunnen zelfs bij mensen inwendige ziekten en afwijkingen waarnemen.

Uit een en ander volgt, dat wij de praktijken van de oude Germanen

maar niet zo zonder meer moeten afwijzen.

Een heilige struik.

De hazelaar werd bij de Germanen vereerd als een heilige struik. Hij was aan Donar, de god van het onweer, toegewijd. Een takje met hazelnoten was dan ook een middel om de Germanenhut tegen bliksem en onweer te beveiligen. Ook tegen ander onheil was zo'n takje een graag aangewend afweermiddel.

In de middeleeuwen gebruikten de pelgrims veelal een tak van de hazelaar. Deze droegen ze hun gehele leven bij zich en als ze gestorven waren, werd hij in hun graf gelegd.

v. d. B.

ZO TERLOOPS....

Het blijkt altijd opnieuw: schoonheid is een kwestie van smaak! De mannelijke leden van sommige Papoeastammen zijn bijvoorbeeld verzot op een gevlochten baard, met touw of vezel gebonden; andere dragen hun haar in de vorm van een kegel, eveneens gebonden, en met een schone pluim aan de top. 's Lands wijs 's lands eer!

WAT ZEGT MIJN NAAM?

FRIESE NAMEN

Sjoerd vindt het wát fijn, meester, dat ik hem uw verklaring van zijn naam kon geven," zei Harry de volgende week tegen meester Dierx, „en hij vond het voor Doeke ook erg leuk. Hij vertelde, dat hij thuis nog twee broers en een zusje had met ook allemaal namen, die je hier niet hoorde, en hij vroeg, of meester daar ook de betekenis van zou weten.

Z'n vader heet Jelle. En dan heeft hij een zus, die Aukje heet, een broer Fokke en nog een broer, Menno."

„Jelle," aldus meester, „is een heel bekende Friese naam. Later zullen jullie misschien nog wel eens horen van Pieter Jelles Troelstra, die een dertigtal jaren lang een grote rol gespeeld heeft in het politieke leven in ons land. Pieter Jelles, dat wil zeggen: Pieter, de zoon van Jelle. Jelle is van Oudgermaanse oorsprong. Dat zijn trouwens alle echt-Friese namen; ze zijn alle gesproten uit de Oudgermaanse taalschat. De naam komt van Gelo, Gello, wat de roepnaam is voor volledige namen als Gelibert, Gelimer. De naamstam is gaila: dartel, uitgelaten, opgeruimd. Gelibert betekent: schitterend in zijn opgeruimdheid, Gelimer: beroemd om zijn uitgelatenheid.

Aukje, dat zijn tegenhanger heeft in de mansnaam Auke, is van de naamstam auga afkomstig. Deze heeft verschillende betekenissen; de voornaamste daarvan is: oog, zodat de naam dan voor de oude Germanen ongeveer hetzelfde zou betekenen als wat wij bedoelen wanneer we zeggen: mijn oogappel. Het is dus een naam, waarin veel liefde tot uitdrukking komt. Een andere betekenis hangt samen met het oud-Noors auca; we vinden de grondstam terug in het Latijnse augere: vermeerderen, en de bedoeling kan dan zijn: vermeerderen, groeien in wijsheid, in kracht, in deugd, in rijkdom enzovoort.

Fokke is dezelfde naam als Folchard, Volkert, waarover we reeds eerder gesproken hebben. De betekenis is, zoals jullie je misschien nog herinneren: sterk, krachtig onder het volk.

Menno, welke naam we terugvinden bij de Mennonieten of Doopsgezinden en bij de letterkundige Menno ter Braak, komt van de naamstam magan: krachtig, sterk. Meino of Menno is weer een afkorting van namen als Meinbert, Meginhard met Meinhard en Meindert en vele andere. Ze hebben steeds de betekenis, welke ook in het grondwoord magan ligt."

UIT HET LEVEN ONZER VOOROUDERS

DE VIER HEEMSKINDEREN

Op zekere dag was het weer eens groot feest aan het hof van keizer Karel. Men vierde namelijk de verjaardag van zijn kroning tot keizer in het jaar 800. Tal van voorname gasten gaven gevolg aan de uitnodiging om de feestelijkheden bij te wonen. Zo bevonden zich onder hen de heer Haymijn, graaf van Ardennen, en Aymerijn van Nerboen, een paar ridders, die de keizer dapper en trouw hadden gediend, maar nooit ofte nimmer daarvoor een beloning hadden ontvangen.

Heer Huygen van Ardennen, hun neef, was daar geweldig over verbolgen, zodat hij, toen het feest in volle gang was, voor de keizer verscheen en deze in gepaste bewoordingen onder het oog bracht, dat hij iets had verzuimd en dat weer goed moest maken.

Maar de keizer verkeerde nu juist niet in een stemming om een fout te erkennen en heer Huygen werd met een kluitje in het riet gestuurd.

Heer Huygen liet zich echter niet afschepen, zelfs niet door keizer Karel, en hij drong aan op wat hij rechtsherstel noemde. Met het gevolg, dat het ene woord het andere meebracht en keizer Karel tenslotte zo woedend werd, dat hij alle zelfbeheersing verloor, zijn zwaard trok en Huygen neerstak.

Maar dat namen de ooms van Huygen en diens vrienden niet en in een ogenblik was de zo feestelijk uitgedoste zaal veranderd in een strijdtoneel. Beide partijen raakten handgemeen en eerst toen de nacht inviel, konden ze van elkaar worden gescheiden, nadat ze elkaar grote verliezen hadden toegebracht. Haymijn en zijn volgelingen weken langzaam terug, maar de strijd duurde voort.

(Wordt vervolgd)

BAS EN BES

Bas en Bes zitten opgesloten in een gesticht, waaraan zij een hekel hebben.

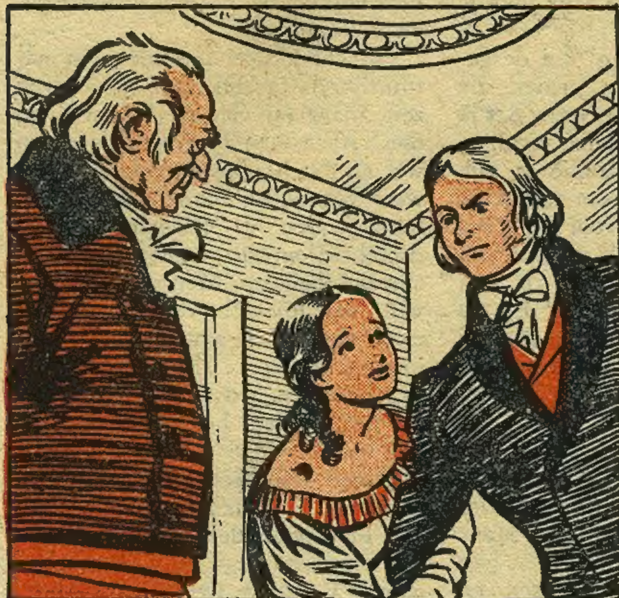

KLAAS NIKKELBIE

NAAR HET BEROEMDE VERHAAL VAN CHARLES DICKENS.

13. Klaas ontkende, dat hij een ring van de Squeers gestolen had. Hij vertelde zijn moeder en zuster de waarheid omtrent Dotheboys Hal en verweet zijn oom, dat hij van de slechte behandeling der jongens daar alles afwist. Ralf Nikkelbie verklaarde daarop, dat hij van nu af niets meer met zijn neef te maken wilde hebben, en hij dreigde Klaas' moeder en zuster, dat zij niets meer van hem te verwachten hadden, als zij zich nog met Klaas bemoeiden.

14. Klaas begreep, dat hij afscheid van zijn moeder en zuster moest nemen, tot hij hen behoorlijk zou kunnen onderhouden. Samen met Smike ging hij op stap naar Portsmouth, want hij voelde er wel iets voor op een schip te monsteren. In een herberg raakte hij in gesprek met de leider van een toneelgezelschap, Vincent Crummels, en deze, die getroffen was door Klaas' bespraaktheid, nodigde hem uit tot zijn gezelschap toe te treden tegen twaalf gulden per week.

15. Crummels, een vrolijke kwant, en zijn vrouw, een echte toneelspeelster, konden in het theater van Portsmouth uitstekend met Klaas opschieten. Hij vertaalde voor hen een Frans toneelstuk en als hij zelf optrad, had hij veel succes. Na enkele weken had hij al 250 gulden verdiend. Toen kwam er een brief van Newman Noggs, de secretaris van zijn oom Ralf, maar een vriend van Klaas, waarin Noggs hem meedeelde, dat zijn zuster zijn hulp nodig had.

16. Klaas wist toen niet, dat Kate werd lastig gevallen door de ongewenste vriendelijkheden van een man met een slechte naam en dat haar oom haar niet tegen die kerel in bescherming nam, omdat hij met het heerschap en diens vrienden voordelige zaken deed. Niettemin maakte de brief van Newman Noggs hem ernstig bezorgd; hij nam zijn ontslag bij Crummels en keerde samen met Smike naar Londen terug.

HOE TWEE VIJANDEN

Twee oosterse koningen, Moesa en Sheddad, waren met elkaar in oorlog en Moesa was in het gebied van Sheddad gevallen. Een van Moesa's dapperste bevelhebbers, Aben-Kamil, had zich van een sterkte meester gemaakt en beheerste van daaruit de gehele omtrek. Op zekere dag keerden enigen van zijn ruiters van een verkenningstocht terug en brachten een gevangene mee. Het was een flinke jongeman met een edel voorkomen. Uit zijn kostbare kleding en wapenrusting en zijn prachtig paard kon men afleiden, dat hij van rijke en voorname familie moest zijn.

Hij werd voor Aben-Kamil gebracht. Deze had van zijn ruiters gehoord, dat de gevangene zich zo dapper verdedigd had, dat het hun alle moeite had gekost hem te overmeesteren. Des te groter was daarom zijn verbazing, toen de jongeman in tranen uitbarstte.

„Schaam je daar te staan huilen als een kind," zei Aben-Kamil. „Een soldaat weet toch, dat hij elke dag kan sneuvelen of gevangengenomen worden. Toon je een kerel en schik je in je lot."

„Heer," zei de gevangene, „ieder, die mij kent, weet, dat ik de dood niet vrees, en mijn familie is rijk genoeg om een groot losgeld voor mij te betalen. De oorzaak van mijn tranen is een heel andere." En nu vertelde hij, dat hij Welid heette en in het leger van koning Sheddad diende.

Hij had bericht ontvangen, dat zijn vader stervende was en daarom van zijn bevelhebber enige dagen verlof gekregen om hem te bezoeken. Maar onderweg was hij door de ruiters van Aben-Kamil gevangengenomen en nu zou hij de troost moeten missen zijn vader nog eens te zien.

Aben-Kamil was niet alleen dapper, maar ook edelmoedig en had medelijden met de gevangene.

„Luister eens," zei hij, „je bevalt me en ik vertrouw je. Daarom wil ik je toestaan je vader te bezoeken, als je me op je erewoord belooft binnen vierentwintig uur hier terug te zijn."

Welid nam dit voorstel dankbaar aan. Aben-Kamil schreef hem nu een pas, zodat hij niet bang behoefde te zijn onderweg aangehouden te worden. Daarna steeg hij te paard en kwam tegen de avond op het ouderlijk kasteel aan. Tot zijn grote vreugde vond hij zijn vader niet alleen nog in leven, maar in diens toestand was ook ineens zulk een verbetering gekomen, dat de geneesheer verklaarde, dat het grootste gevaar voorbij was.

Op het kasteel meende men natuurlijk, dat Welid enige tijd blijven zou, maar nu vertelde hij, wat hij met Aben-Kamil overeengekomen was en dat hij dus de volgende dag weer vertrekken moest. Onbeschrijfelijk waren de teleurstelling, de droefheid en de verslagenheid bij zijn familieleden. Men sprak er zelfs van, dat hij zich van die belofte maar niets moest aantrekken. 't Was immers oorlog .... Maar Welid zei: „Ik heb mijn woord gegeven en ik zal het houden, hoe zwaar het me ook valt."

„Goed gesproken, mijn zoon," zei de vader, „gaarne zou ik je nog langer hier gehouden hebben, maar: een man een man, een woord een woord. En als ge weer bij die Aben-Kamil komt, zeg hem dan, dat ik hem dank voor zijn edelmoedigheid en het vertrouwen, dat hij in u heeft gesteld."

De volgende dag vertrok Welid en kwam binnen de bepaalde tijd bij Aben-Kamil aan. Hij vertelde hem, hoe hij zijn vader aangetroffen had en wat deze gezegd had.

„Ge zijt een man van uw woord," zei Aben-Kamil, „en ik zal u laten zien, dat ik dat op prijs stel. Keer naar uw leger terug. Ik schenk u zonder losgeld de vrijheid en hoop, dat het u verder altijd goed mag gaan."

Welid trok een ring van zijn vinger. „Ontvang deze ring als een bewijs van mijn dankbaarheid en achting," zei hij. „Het is een familiestuk, waar ik grote waarde aan

VRIENDEN WERDEN

hecht, maar juist daarom geef ik hem u."

Aben-Kamil beschouwde de ring. Hij was van goud, kunstig bewerkt en versierd met een kostbare steen, waarop vreemde figuren waren gegrift. „Ik dank u," zei hij, terwijl hij Welid de hand drukte, „en ik zal hem altijd dragen als een herinnering aan u."

„Doe dat," zei Welid. „En mocht ge later eens in moeilijkheden geraken, zend me dan, als ge kunt, deze ring en ik zal voor u doen, wat in mijn vermogen is."

Enige maanden waren sedert verlopen. De oorlog had intussen een andere wending genomen en koning Sheddad was nu aan de winnende hand. Welid had het in die tijd tot bevelhebber van een kleine afdeling ruiters gebracht en stond bij de opperbevelhebber en bij de koning goed aangeschreven.

Op zekere dag werd een gevecht geleverd, waarin de soldaten van koning Sheddad overwinnaars bleven.

Na afloop van het gevecht zat Welid, die dapper meegevochten had, in zijn tent, toen een soldaat binnenkwam met een prachtige ring. „Heer," zei hij, „een aanvoerder van Moesa's leger is gewond gevangengenomen. Hij vroeg, of we een voorname jongeman kenden, die Welid heette, en verzocht, toen hij hoorde, dat hij hier was, dringend hem deze ring te brengen."

Onmiddellijk herkende Welid de ring. „Die is van Aben-Kamil!" zei hij. „Waar is hij? Breng me dadelijk bij hem."

De soldaat bracht hem naar een tent. Daarbinnen lag op een veldbed een gewonde. De manschappen, die hem gevangengenomen hadden, hadden begrepen, dat hij iemand van hoge rang was, die bij onderhandelingen van veel belang kon zijn, en daarom werd hij met veel zorg behandeld. Een geneesheer stond bij hem en onderzocht zijn wonden.

„Wat ben ik blij, dat ik u zie, mijn beste Aben-Kamil," zei Welid. „En hoe gaat 't met u?"

„Zoals ge ziet, ben ik er erg aan toe," antwoordde Aben-Kamil. „Ik voel veel pijn."

„Maar uw wonden zijn niet levensgevaarlijk," zei de geneesheer. „Wel zal het een hele tijd duren, eer ge weer helemaal hersteld zijt."

„Hier is uw ring terug," zei Welid en schoof hem aan Aben-Kamil's vinger. „Wat een geluk, dat ik hem ontvangen heb! Straks ga ik zelf naar de koning en ik twijfel niet, of alles komt in orde."

Ze bleven nu zitten praten en vertelden elkaar, wat ze de laatste maanden zo al hadden meegemaakt. Dat duurde zo lang dat de geneesheer zei, dat de gewonde nu rust moest hebben. Welid drukte hem daarom de hand en begaf zich naar koning Sheddad, die met het leger meegetrokken was. Hij werd dadelijk toegelaten en vertelde nu, wat er gebeurd was. Sheddad luisterde met veel belangstelling en beloofde, dat hij Aben-Kamil, zodra deze genezen zou zijn, in vrijheid zou stellen.

Daar het leger spoedig verder moest trekken, liet de koning de gewonde naar een dichtbijgelegen stad vervoeren, waar hij zorgvuldig verpleegd en van alles, wat nodig was, voorzien kon worden.

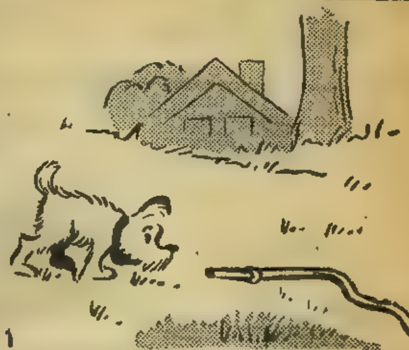
Niet lang daarna werd de vrede gesloten en nu was Welid's eerste werk zijn vriend op te zoeken. Tot zijn grote vreugde was deze geheel hersteld. Maar hij vond niet alleen Aben-Kamil, maar ook diens vrouw en twee kinderen, die intussen overgekomen waren en blij waren met Welid kennis te maken. Natuurlijk verlangde Welid ook naar huis en nu nodigde hij de familie Aben-Kamil uit mee te gaan, welke uitnodiging gaarne aangenomen werd. En zo trok het vijftal naar het ouderlijk kasteel, waar Welid zijn vader genezen en verder alles in de beste welstand aantrof. Enige genoeglijke dagen brachten de gasten op het kasteel door en toen ze vertrokken, werd afgesproken, dat Welid binnenkort een tegenbezoek zou brengen.

Dit gebeurde dan ook kort daarna. Bij het afscheid schonk Aben-Kamil zijn gast een prachtige gouden ring.

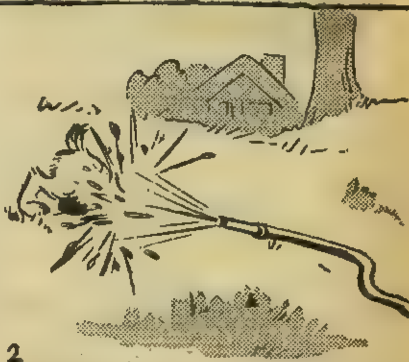
„'t Is nu mijn beurt u een ring te geven," zei hij. „Hij is evenals de uwe een familiestuk en zal daarom onze vriendschap nog versterken."

't Behoeft wel niet gezegd, dat Welid dit geschenk gaarne aannam en ook, dat de families altijd beste vrienden bleven. *J. TOEBOSCH*

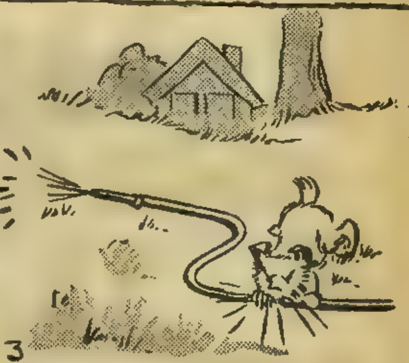
DE VERRASSING

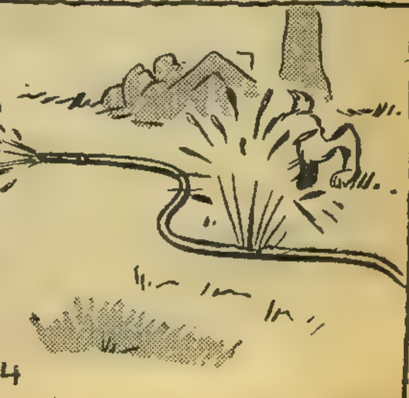
WAT ZOU DAT ZIJN?

ZO'N GEMEEN BEEST!

DAT VERDIENT STRAF!

De kleine knutselaar

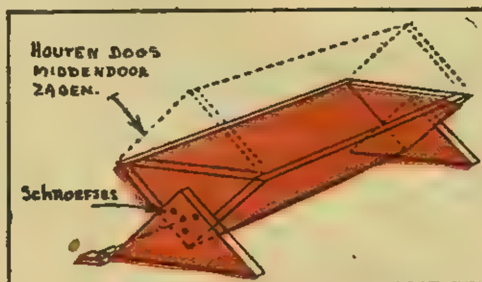
EEN EENVOUDIG BOEKENREKJE

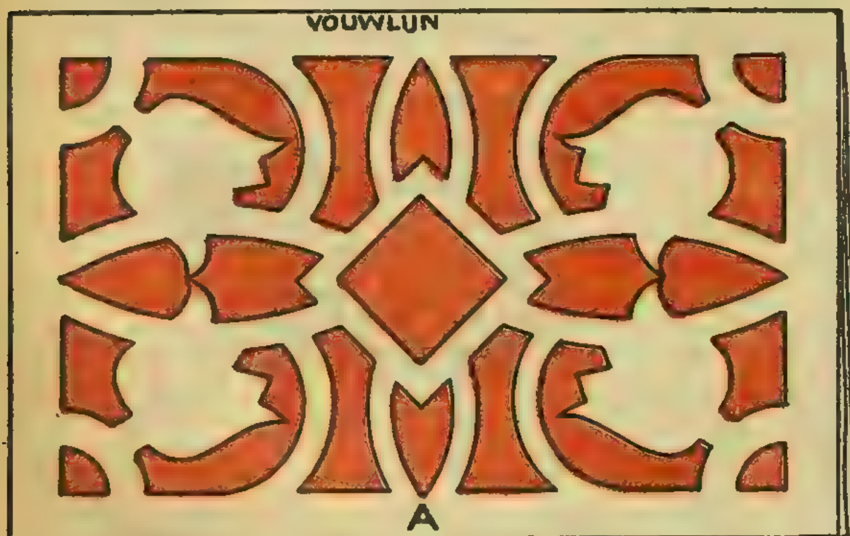
Wie een langwerpige houten doos heeft, kan al heel gauw klaar zijn met het rekje. Hij heeft niets anders te doen, dan die doos in tweeën te zagen, zodat er een driehoekig stuk overblijft. Zie naar de tekening. Van het afgezaagde stuk neem je dan de twee zijkanten en je keert ze om, met de platte kant van de driehoek naar onderen. Die beide driehoeken schroef je zorgvuldig vast aan de doos. Aan beide kanten breng je dan ook nog een klein handvat aan. Beitsen of kleuren naar smaak.

Wie geen doos heeft, speelt het evengoed met losse plankjes klaar. De tekening is sprekend genoeg, zodat je geen verdere aanwijzingen nodig hebt.

Maak er eens een leuke verrassing van voor een of ander broertje of vriendje.

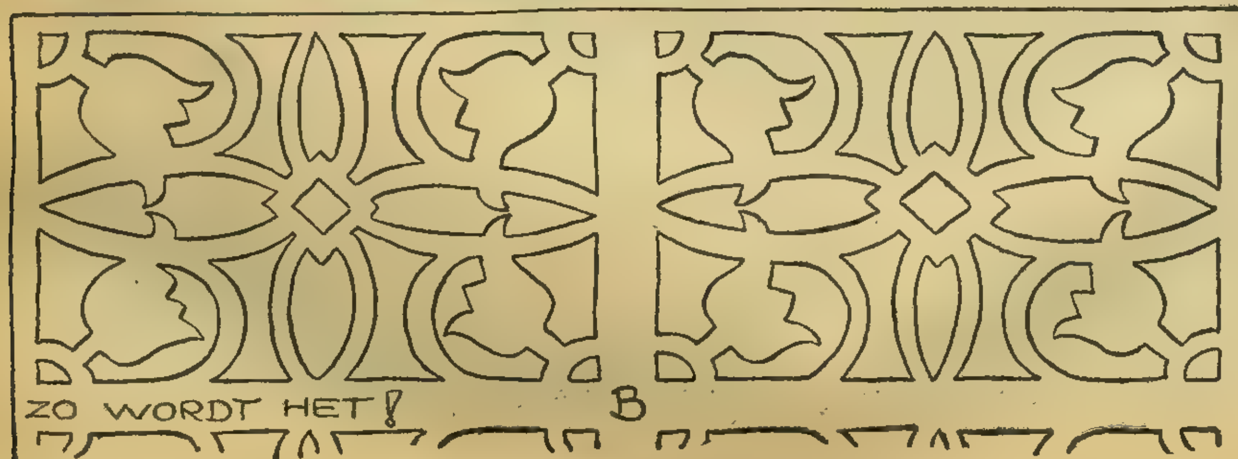

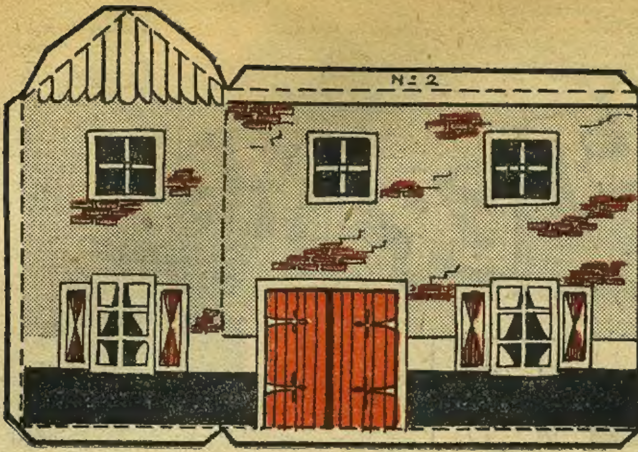
Met papier en schaar

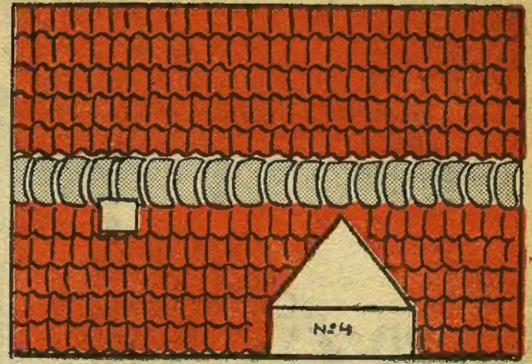

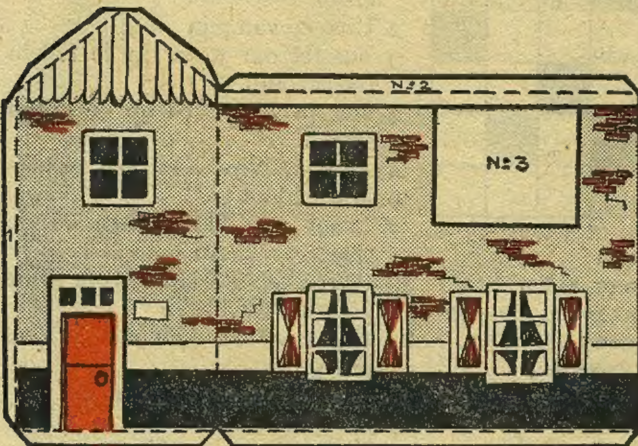
Neem een stevig blad wit papier van 22 × 14 cm. Vouw dit tot een boekje van vier blaadjes. Zie A. De vouwlijn ligt boven. Teken daar het gegeven model op over en knip de rode vakjes zorgvuldig uit. Als je klaar bent met knippen en het boekje openvouwt, krijg je model B, waarvan alleen de bovenhelft is afgebeeld. De andere helft is gelijk.

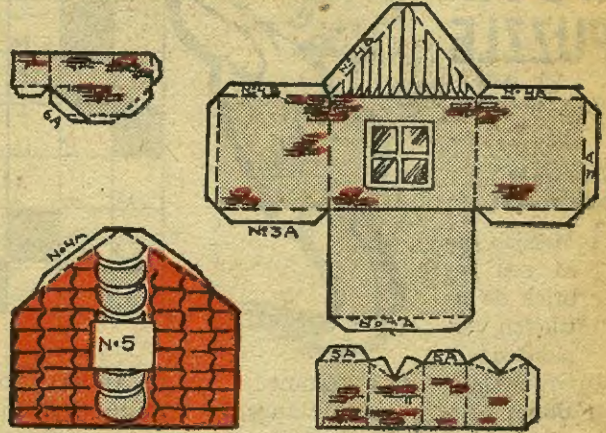
Dit is een aardig modelletje om in een rechthoekig dienblaadje te leggen, waarvan je het bodemplankje zwart hebt gebeitst. Als je er dan nog een glazen plaat oplegt, heb je een keurig schenkbladje. Een aardig cadeautje voor vriendjes of vriendinnetjes. Probeer zelf maar eens andere modellen te bedenken, bijvoorbeeld met vogels, dieren, vissen of leuke landschapjes.

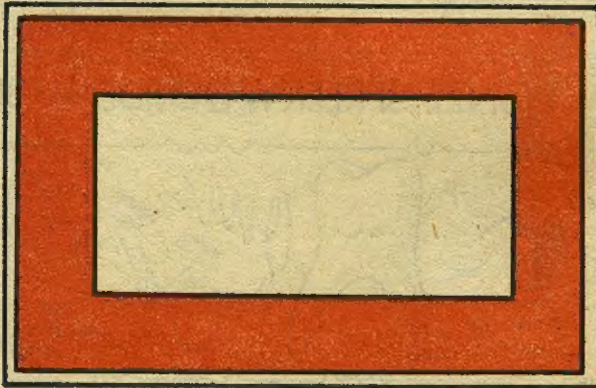

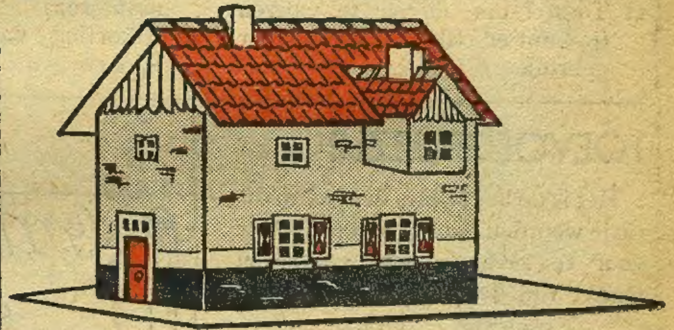

HOE BOUWEN WE EEN HUISJE?

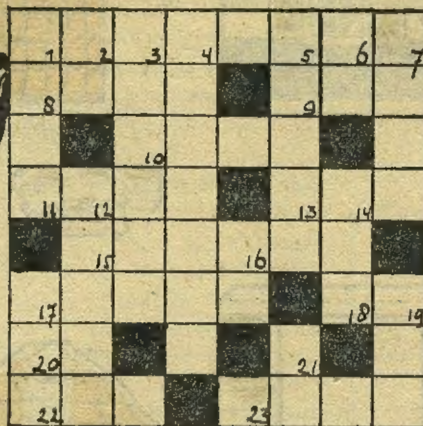
We beginnen zoetjesaan een tipje van de lente te zien en dat brengt ons een herinnering aan de komende warme en heerlijke dagen, buiten, ravotten door bos, hei en duin enzovoort. Onze tekenaar heeft daarom gedacht, dat het niet onaardig zou zijn, als jullie ook eens leerden hoe men een huisje in elkaar zet. Je kunt nooit weten waar het goed voor is. De grote rechthoek, met de opening in het midden, vormt het grondplan waarop het huisje moet komen te staan. Je maakt het natuurlijk van stevig maar niet al te dik karton, dat je gemakkelijk kunt snijden en ombuigen. De stippellijntjes geven telkens aan, waar je het karton moet omvouwen en de cijfers en letters geven precies aan, welke stukken of randjes bij elkaar passen. Natuurlijk zul je hier en daar een beetje moeten zoeken en passen, maar dat is helemaal niet erg, want dat hoort immers bij 't bouwen van een huisje, of niet? Maar als jullie zorgvuldig en secuur werken, beleef je ook plezier van het werk en krijg je 'n aardig villaatje bij elkaar, dat je hier trouwens ook afgebeeld vindt. Vooral opletten bij het maken van het vooruitspringend gedeelte van het dak.

Veel succes met het knutselen. Je kunt later ook eens proberen ditzelfde huisje uit te zagen met de figuurzaag, in dun triplex, maar dan moet je natuurlijk de witte randjes, buiten de stippellijntjes, laten vervallen, want dan moet je immers niets meer ombuigen.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Meisjes, die in een fabriek de artikelen verpakken
8 Groeit langs de slootkant
9 Boom, die je vooral langs de grachten vindt
10 Stuk gereedschap om iets mee aan te pakken
11 Toestel om dieren te vangen (je kunt er ook voetangels voor gebruiken)
13 Ander woord voor ieder
15 Rond mutsje, dat zowel jongens als meisjes kunnen dragen
17 Hoofdstad van Drente
18 Afkorting van Franc (Frans muntstuk)
20 Afkorting van Nederlandse Spoorwegen
22 Maak je op de rekenles
23 Vervoermiddel in de grote stad

Van boven naar beneden:

1 Kun je je met een naald of speld geven
2 Uitroep van pijn
3 Toestel om water in te koken (meervoud)
4 Met je voet hard op de grond stoten
5 Aan ..... roem zit een luchtje
6 Muzieknoot
7 Komt van het varken en de slager verkoopt het
12 Gebruiken de cowboys om wilde paarden te vangen
14 Ander woord voor eer. Is ook een groente
16 Tegenovergestelde van uit
17 Meisjesnaam
19 Mannetjesschaap
21 Winters vervoermiddel

TOEVOEGPUZZLE

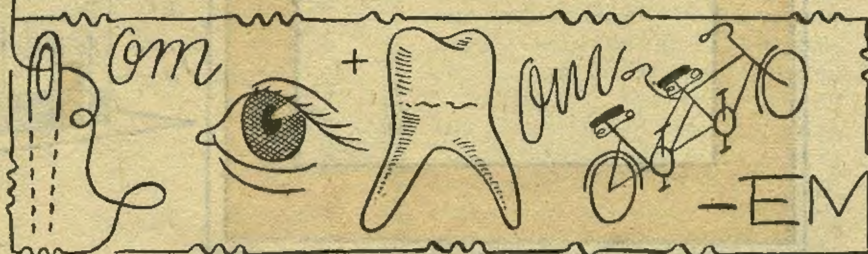
Het is de bedoeling, dat je van dit rijtje woorden door overal één letter voor te zetten, nieuwe woorden maakt van de volgende betekenis:

RAAD	STER
VERS	ECHT
IETS	EGEL
RIKA	LAND
EEUW	ACHT

1 Gebruik je om te naaien
2 Wilde zwijnen
3 Is niet iets
4 Meisjesnaam
5 Een zwemvogel
6 Een bloem
7 Tegenovergestelde van krom
8 Er zijn negen in een spel
9 Een soort hert
10 Tegenovergestelde van dag

Als je de goede letters hebt gevonden, vormen die van boven naar beneden de naam van een land.

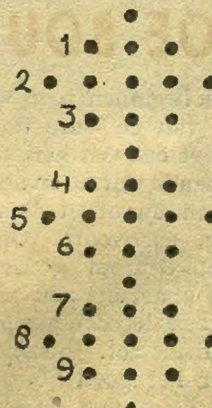
ONZE SPREEKWOORDENREBUS

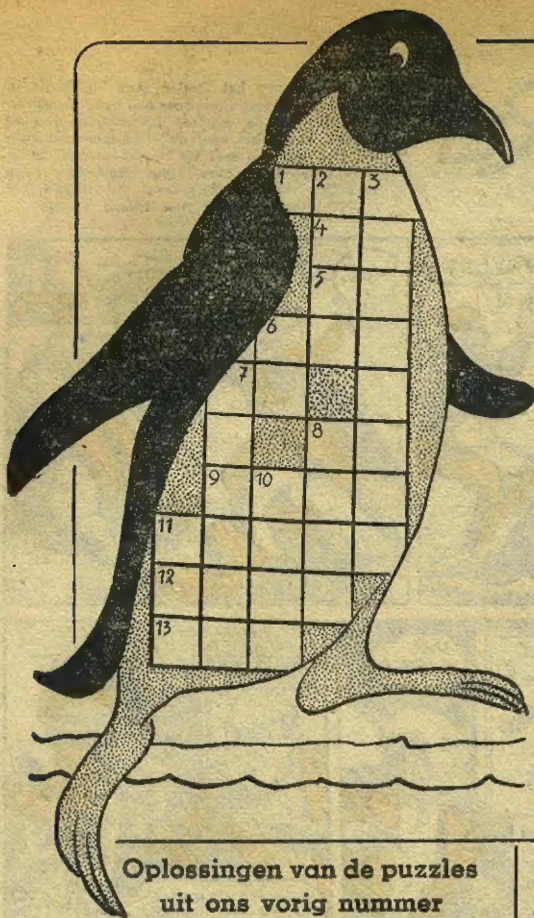

DRIEVOUDIGE TOVERRUIT

In dit figuur komen overal van links naar rechts dezelfde woorden te staan als van boven naar beneden. Heb je de woorden van links naar rechts dus gevonden, dan kun je heel gemakkelijk de ontbrekende letters invullen.

1. Een insect. 2. Hoog gebouw.
3. Toestel om vaart te minderen.
4. Maakt geluid als je er op drukt.
5. Drie maal drie. 6. Krijg je op school.
7. Grote wasbeurt. 8. Meervoud van naam.
9. Boom.

PINGUINPUZZLE

Van boven naar beneden:

2. Zo zij het.
3. Het dier van onze puzzle.
6. Maat, minder dan een meter.
7. Dagorde. Boekje, waarin het huiswerk wordt opgeschreven.
8. Verdikking van de huid.
10. Verschoten van kleur.
11. Poes.

In te vullen van links naar rechts:

1. Een grappig zoogdier.
4. Een muzieknoot. De derde van de rij.
5. Een voegwoordje.
6. Nauw. Griezelig.
7. Reeds.
8. Legt de kip.
9. Gelijk.
11. Plof.
12. Gewoonterecht uit Indonesië. Het woord bestaat uit de letters van het woord data.
13. Vele.

VERBORGEN SPEELGOED

In de zinnen, die hieronder staan, zitten namen van stukken speelgoed verstopt. Probeer eens of je ze vinden kunt! Waar (2) achter staat, zitten twee stukken speelgoed verborgen.

1. „Ik loop op klompen," zei de boer, „maar mijn dochtertje Cato loopt op schoenen." (2)
2. Jan is er nog niet, maar daar is Bob al!
3. Ik heb de notenkraker vergeten, hoe pellen wij die noten nu?
4. Heb jij voor gedrag een acht, Reinier?
5. Er is haast bij, vlieg er heen!
6. Hij stapte uit de auto, pedant glimlachend.
7. Als leden van de club hadden wij vrije toegang.

Oplossingen van de puzzles uit ons vorig nummer

WIE HELPT DE ZETTER?

COLUMBUS, HUGO DE GROOT, FREDERIK HENDRIK, VONDEL, ALVA, REMBRANDT, JAN VAN SCHAFFELAAR, VAN OLDENBARNEVELDT

INVULRAADSEL

d	r	o	o	G	In de dikomlijnde
r	a	d	I	o	vakjes lees je:
s	t	R	i	k	JARIG.
t	A	n	t	e	
J	a	p	a	n	

KRUISJESRAADSEL

La	N	en	
Pl	A	at	
Lo	P	er	
St	O	rm	NAPOLEON
Ko	L	en	
St	E	rk	
Vi	O	ol	
Li	N	de	

Spreekwoordenrebus

MET TWEE MONDEN SPREKEN

Dat wil zeggen: onbetrouwbaar zijn, dubbelhartig, niet eerlijk. Niemand wil iets te maken hebben met iemand, die met twee monden spreekt, want steeds zal men denken, dat wat hij zegt uit een onbetrouwbare mond komt.

WIE BEN IK?

Rijg alle punten aan elkaar,
Dan ben ik? Juist, een ....

Voor de kinderen, die nog niet weten, hoe ze met een puntentekening aan moeten, vertel ik nog maar even, dat zij — beginnend bij 1 — met potlood alle punten moeten verbinden met mooie rechte lijntjes. Van 1 naar 2, van 2 naar 3, van 3 naar 4 enzovoort.

De laatste punt verbind je weer met nummer 1 en klaar is de tekening.

Hamid, DE DAPPERE

In De Ster van het Oosten, een koffiehuis in Marokko, bedreigt Karel Zorn een oude bedelaar, maar Hamid, de dappere jonge sjeik van El Bashan, neemt het voor de oude man op. Zorn wil zich met zijn mes op Hamid werpen, maar deze verijdelt het plan. Later huurt Zorn twee schurken, die moeten zorgen, dat Hamid het inboorlingenkwartier niet levend verlaat.

